

det er Meningen, naar Postcontoiret i Rønne bliver normeret paa den Maade, her er foreslaaet, at Postmesterforretningerne da skulle være forenede med en anden Betjening. Dette er ikke Tilfældet. Netop fordi dette ikke er Meningen, er der foreslaaet den Gage for en Postmester i Rønne, som her er opført, og Grunden hertil er netop, at Postforretningerne paa Den deels ere betydeligt tiltagne og deels, som en Følge af den forøgede Communication med Danmark og Udlandet, kunne ventes at ville tiltage endnu mere. Derfor har man ønsket at oprette et særskilt Postmesterembede der og ikke gjøre det til et Appendix til en anden Post, og det saameget mere som det Soldembede, hvormed det hidtil har været forbundet, som en Følge af den Indskrænkning i Soldembedernes Antal, som har fundet Sted, har faaet forøgede Forretninger, saa at det alene af den Grund vilde være vanskelige nu, end det tilforn har været, at faae Postmesterforretningerne udførte i Forbindelse med disse. Forsaavidt der er blevet spurgt, om de, der antages til Postconducteurer, ville som en staaende Regel avancere op til Postførere, da troer jeg at maatte bevare dette Spørgsmaal benægtende. Jeg vilde snarere sige, at det som en almindelig Regel ikke kan finde Sted. Saaledes som Pakkepostforretningerne for Tiden ere indrettede, fordres der ganske andre Qualificationer for at blive Postførere, som nærmest kan sættes i Classe med Postmestre, end der udfordres til at blive Postconducteur. Det er i det Hele ganske andre Forretninger, Postførerne have. Postconducteurerne staae mere i Classe med Postbudene; men det er forøvrigt saa langt fra Tilfældet, at Postconducteurforretningerne kunne anses for at være mere bebyrdende end Postbuddenes, at disses Forretninger idetmindste her i Kjøbenhavn høre til nogle af de allervanskeligste at udholde i Tidens Længde. Jeg troer derfor, at den Classification, der vil finde Sted efter Udvalgets Forslag, hvor efter Postconducteurer og Postbudde skulle sættes i en anden og lavere Classe, er fuldkommen i sin Orden, og jeg troer heller ikke, der er særlig Grund i Forholdene til yderligere at forøge Udgifterne til Postconducteurer, end allerede stæet er. Det maa ogsaa bemærkes, at

de jo efter Lovudkastet ville faae Afgang til Alderstillaag.

Formanden: Jeg maatte maaskee i Anledning af det af den ærede 4de Landstingsmand for 2den Kred (Vorgen) fremsatte Forslag, som jeg, efter hans sidste Optringer, maa antage gik ud paa, at Sagens 2den Behandling skulde udsættes, indtil man havde erholdt yderligere Oplysninger, bemærke, at en Udsættelse af Sagens 2den Behandling af denne Grund dog nødvendigvis synes at maatte forudsætte, at det specielt opgives, hvilke Oplysninger det er, som savnes, forat de da kunde blive meddeelte, hvis de ikke alt skulde være givne eller blive givne af den tilstedeværende Finanzminister, af hvem det naturligtvis staaer den ærede Landstingsmand frit for at æsse de Oplysninger, som han maatte ønske. Forsaavidt der altsaa nu kun skulde være Spørgsmaal om en Udsættelse mellem denne og Sagens næste Behandling i en maaskee noget længere Tid, end sædvanligt mellem 2 Behandlinger, saa vil jo Intet derfor kunne være til Hinder, naar det for Formanden bliver opgivet, hvilke Oplysninger det er, der desidereres, og som selvfølgelig ikke allerede maatte være givne, — forudsat da, at den ærede Landstingsmand ikke maatte finde det rettere at henvende sig desangaaende til Udvalget, for at dette kunde søge de attraaede Oplysninger tilveiebragte.

Vorgen: Jeg veed ikke, om det er tilsladt, at jeg tager Ordet?

Formanden: Den ærede Landstingsmand har rigtignok 2 Gange havt Ordet; men jeg antager ikke, at der fra Thingets Side vil være Noget til Hinder derfor. (Nei!).

Vorgen: Med Hensyn til den Fortolkning, som den ærede Formand har givet af mit Forslag, skal jeg tillade mig at oplæse § 7 af Forremningsordenen, som lyder saaledes: „Thinget kan nedsatte saavel vedvarende Udvalg, til hvilke Sager af et vist Slags blive at henvise, som Udvalg for enkelte Sager, til hvilke dog ogsaa sildigere nye Sager kunne henvises, naar deres Gjenstand staaer i Sammenhæng eller er beslægtet med den tidligere Sag. Paa ethvert Trin af en Sags Behandling kan et Udvalg nedsettes, eller Sagen hen-